

трѣвитѣ сж вѣчно зелени, дѣ на свобода ще хвъркамъ и пѣя“!

Тя се приготи да отлети.

„Слушай, птичко, извикахъ азъ, ти отивашъ къмъ югъ, къмъ вѣчната пролѣтъ и младостъ.

О, вземи ме съ себе си и ме заведи тамъ при сладката свобода!

Трѣвитѣ скоро тукъ ще се окървавятъ. Цвѣтята ще замиришатъ на кръвъ, а хубавитѣ полета ще се покриятъ съ труповѣтъ на моитѣ другари!

О, вземи ме съ себе си, мила птичко, и ме отнеси далече отъ тукъ—тамъ въ красивия югъ“...

Тя разпери крилѣ, подхвъркна и весело каза:

„Ти нѣмашъ крилѣ, ти нѣмашъ крилѣ“... и бързо отлетѣ!

8.

Приказкитѣ на слънцето.

Така се движехме безъ почивка, безъ спиръ, все напръдъ и напръдъ.

Понѣкога спирахме на почивка, но то бѣ замалко.

И тогава лжчитѣ на слънцето ни разказваха своитѣ приказки.

Слушали ли сте приказкитѣ на слънцето?... Не? О, тѣ сж чудно красиви! То ни разказваше приказки за нашата изоставена, мила родина.

Разказваше ни, какъ лжчитѣ му сутринъ надниквали прѣзъ прозорцитѣ въ нашитѣ мили домове и прѣдавали нашитѣ далечни поздравии.

Тѣ милвали съ топлината си вѣчно измокренитѣ отъ сълзитѣ лица на старитѣ ни майки и шепнѣли: